

Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: 'Εβούρκιασε ό τόπος από τοίς πολ-
λές βροχές Λεξ. Δημητρ. β) Εύρωτιω, σήπομαι Θήρ.
Κρήτ. (Βιάνν. κ. ά.) Νάξ. (Γαλανάδ.) Σύμ.: 'Εβόρκιασεν
τό νερό Σύμ. || 'Άσμ.

'Σ τή βρύσι, άπού'πινα νερό, θωρῶ και πίνουν άλλοι,
ποῦ νά βουρκιάση τό νερό και νά χαλάσ' ή βρύσι,
ποτ' άθρωπος νά μή βρεθῇ νά τήνε καθαρίση
Κρήτ. 2) Πληροῦμαι από βρύα Κρήτ. (Σητ.): 'Ελί-
μνωσε τό χωράφι κ' έβούρκιασε τό σπαρμένο. 'Εβούρκιασε
τό νερό 'ς τό γόλυδο.

Πβ. βουρκώνω.

βούρκιασμα τό, άμάρι. βρούττασμα Λέσβ.

'Εκ τοῦ ρ. βουρκαζάω. 'Η λ. και παρά Σομ.

'Ο εύρώς, ή μούχλα τῶν ὑγρῶν και τῶν άγγείων.

βουρκίλα ή, Εὔβ. ('Ακρ. Ψαχν.) Θράκ. (Μαρών.)
Πελοπν. (Βασαρ. Λεῦκτρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. βοῦρκος και τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα, περί ἥς ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247 κέξ.

1) 'Η όσμή τοῦ βούρκου ή τοῦ βορβόρου Εὔβ. ('Ακρ.
Ψαχν.) Πελοπν. (Βασαρ. Λεῦκτρ.): Τοῦ νιρό μυρίζ' βουρ-
κίλας 'Ακρ. Ψαχν. Τό νερό βρωμάει βουρκίλας Βασαρ. 2)
'Η όσμή τῶν άπλύτων έσωρούχων Θράκ. (Μαρών.): Τά
ροῦχα τ' βρουμοῦν βουρκίλα.

βουρκόλακκας ό, Κεφαλλ.

'Εκ τῶν οὐς. βοῦρκος και λάκκα. 'Η μεταβολή τοῦ
γέν. κατ' επίδρασιν τοῦ λάκκος.

Φρέαρ περιέχον βοῦρκον, ιλύν.

βουρκόλασπη ή, Λεξ. Δημητρ. βουρκολάσπη Λεξ.
Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. βοῦρκος και λάσπη.

Βορβορώδης πηλός.

βουρκολόγος ό, Κεφαλλ. Πελοπν. ('Ανδροῦς. Μεσ-
σήν.)—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. βοῦρκος και τῆς παραγωγικῆς καταλ.
λόγος, περί ἥς ιδ. ΓΧατζιδ. έν 'Αθηνά 22 (1910) 247.

1) 'Ο έχων έργον νά καθαρίζη τι έκ τοῦ βορβόρου,
ιδίως ό καθαριστής άποχωρητηρίων Κεφαλλ.: Χρειάζεται
βουρκολόγος γιά νά παστρέψουμε έδῶ πέρα. 2) 'Ο διαι-
τώμενος έντός ή πλησίον έλῶν Κεφαλλ.: Βουρκολόγοι
είναι οί λοῦφες, οί άγριόπαπιες. β) Παρωνύμιον τῶν
κατοίκων τῆς πόλεως Λειξουρίου ὡς κατοικούντων πλη-
σίον έλους Κεφαλλ. Παρωνύμιον και τῶν κατοίκων τῆς
Μεσσήνης και τῶν πέριξ αὐτῆς χωρίων ὡς κατοικούντων
εἰς περιοχὴν πεδινὴν Πελοπν. ('Ανδροῦς.) 3) Τόπος
όπου σωρεύεται κόπρος Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσήν.): Ρί-
χνω 'ς τό βουρκολόγο τὰ νερά τοῦ αἰκλου Κεφαλλ. Συ-
νών. κοπρολόγος. 4) Αἰσχρολόγος Λεξ. Δημητρ.

βουρκονέρι τό, Λεξ. Βλαστ. 374 Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. βοῦρκος και νερό.

'Υδωρ βορβορώδες, τεلماتῶδες.

βουρκοπαραχώνω ΑΜαμμέλ. Σκοπ. 59.

'Εκ τοῦ οὐς. βοῦρκος και τοῦ ρ. παραχώνω.

Θάπτω μέσα εἰς βόρβορον: Ποίημ.

Τήν πνίζαν και ξεπάρθενη τή βουρκοπαραχώσαν.

βουρκόπηλα τά, Κρήτ.

'Εκ τῶν οὐς. βοῦρκος και πηλά πληθ. τοῦ πηλός.

Πηλοὶ βορβορώδεις και ὄζοντες.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοῦρκος ό, κοιν. βοῦρκους βόρ. ιδιῶμ. βοῦρκο
Τσακων. βόρκος Κύπρ. Ρόδ. βοῦλκος Α.Ρουμελ. (Στενή-
μαχ.) Θράκ. (Μυριόφ.) 'Ιθάκ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ. Σουδεν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—Λεξ. Βλαστ. 374
Πρω. Δημητρ. βούλικος Θράκ. (Μυριόφ.) βοῦρκον τό,
Πόντ. (Χαλδ.) βοῦρκο Εὔβ. ('Ορ.) Κύθηρ. βοῦλκο Κύ-
θηρ. βούλουκο Ζάκ. βροῦκο Λεξ. Μπριγκ. βοῦρκος
'Αμοργ. βουρκός Ζάκ. φουρκό Εὔβ. βούρκα ή, Θράκ.
('Αδριανούπ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πόντ.
(Χαλδ.) Χίος κ. ά.—Λεξ. Μπριγκ. βρούκα Θήρ. Μεγίστ.
βόρκα Μεγίστ. Πληθ. βούρκα τά, Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ.
Σῦρος Χίος—ΜΛελέκ. 'Επιδόρπ. 200 βουρκά Ζάκ. Στε-
ρελλ. ('Αρτοτ.)—ΡΔημητρ. Κτηνοτρόφ. 51 βόρκα Κῶς
βοῦλκα Πελοπν. (Σουδεν.).

Τό μεσν. οὐς. βοῦρκος, ὅπερ πιθανῶς έκ τοῦ άρχ.
οὐς. *βρῦξ αίτιατ. βρύχα = πυθμὴν θαλάσσης. Καί οί
τύποι βοῦλκος και βοῦρκον μεσν. Πβ. Φλώρ. και Πλάτζια
Φλώρ. στ. 1347 (έκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 304) «τό νερόν . . .
| θολώνεται, ταράσσεται και γίνεται ὡς βοῦλκος» και
Περί γέρ. στ. 26 (έκδ. GWagner σ. 107) «νά τοὺς ιδῶ
νά κολουποῦν σέ βοῦρκα σάν οί χοῖροι».

Α) Οὐς. 1) 'Η ιλὺς τοῦ πυθμένος θαλάσσης ή λί-
μνης όσμηρά ένίστε σύννηθ.: Ψάγια τοῦ βοῦρκου. Οί κέ-
φαλοι εἶναι γεμάτοι βοῦρκο. Τό ψάρι μυρίζει βοῦρκο. 'Η
φαγάνα βγάξει από τό λιμάνι βοῦρκο. Τό κρασί—τό λάδι
άφησε πολὺ βοῦρκο. β) Βόρβορος κοιν. και Πόντ. (Χαλδ.)
Τσακων.: Τό γουρούνι κυλιέται 'ς τό βοῦρκο. 'Επεσε σέ
βοῦρκο κ' έγινε σύχριστος σύννηθ. || Φρ. 'Επεσε 'ς τό βοῦρκο
(άπέτυχεν εἰς τὴν προσπάθειάν του). Κυλιέται 'ς τό βοῦρκο
(εύρίσκεται εἰς μεγάλην ήθικὴν διαφθοράν) πολλαχ. || Πα-
ροιμ. Κι αν' αν πάγω κρεμός και κα αν πάγω βοῦρκον
(μεταξὺ δύο κακῶν) Χαλδ. 'Η σημ. και μεσν. 'Ιδ. άνω-
τέρω Περί γέρ. στ. 26). γ) Δυσώδης ὄχετός κοιν.
'Η λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βοῦρκος 'Ηπ. Θράκ.
(Μάδυτ.) Λέσβ. Πελοπν. Βοῦρκος τό, 'Αμοργ. Βοῦρκους
'Ιμβρ. Βοῦλκους Λήμν. Βουρκός Πελοπν. (Γερμ. Μάν.)
Βούρκα ή, Πελοπν. Βοῦρκ' οί, Λέσβ. Βόρκα τά, Κῶς. Καί
ὡς έπών. Βοῦρκος Κάμπ. δ) 'Υδωρ θολόν και βορβο-
ρώδες πολλαχ. και Τσακων.: Βόρκος τρέδει τό ποτάμι
Ρόδ. Τοῦ νιρό εἶναι βοῦρκους Μακεδ. (Βογατσ.) Τό ὕω ένι
βοῦρκο (ὕω=ὑδωρ) Τσακων. 2) Τό φυτὸν βρούκ Κρήτ.
(Σητ.): 'Εγέμισε βοῦρκες τό νερό. 3) Ξύλινον ὑδροδο-
χείον Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.)

Β) 'Επιθετικ. 1) Θολός Εὔβ.: 'Άσμ.

Τι τό ποτάμι εἶναι φουρκό, θολό και φουρκωμένο,
φέρνει λιθάρια ριζιμαιά, πέτρες ξεροῖζωμένες.

2) 'Ελώδης και διά τοῦτο εὔφορος Ζάκ. κ. ά.: 'Άσμ.
Καιρός ήρθε, μωρε άδρεφέ, καιρός νά χωριστοῦμε,
από τοίς άκρες πᾶρ' εἰς κί από τὰ παλαιοῦςόρμα
κι ὅθε βουρκά και καρπερά 'ς τό μέρος τό δικό μου.

βουρκοτόπι τό, Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ μεταπεπλασμένου πληθ. βουρκοτόπια τοῦ
οὐς. βουρκότοπος.

Βουρκότοπος, ὁ ιδ.: Τὰ βουρκοτόπια πολλόστεφαν
τοίς θέρμες.

βουρκότοπος ό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 374 Δημητρ.
βουρκότουπος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ.

'Εκ τῶν οὐς. βοῦρκος και τόπος. 'Η λ. και παρά
Σομ.

Τόπος έλώδης.

